

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonego aktu w całości
- obciążenie Komisji kosztami postępowania

Zarzuty i główne argumenty

Skarga jest skierowana przeciwko decyzji Komisji C(2018) 3410 final z dnia 25 maja 2018 r., wydanej zgodnie z art. 7 ust. 3 dyrektywy 2002/21/WE ⁽¹⁾, w sprawie BE/2018/2073: świadczenie hurtowego dostępu lokalnego w stałej lokalizacji w Belgii, w sprawie BE/2018/2074: świadczenie hurtowego dostępu lokalnego w stałej lokalizacji dla produktów konsumpcyjny w Belgii i w sprawie BE/2018/2075: hurtowa transmisja telewizyjna w Belgii.

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy oparty na naruszeniu przez Komisję art. 7 ust. 4 dyrektywy 2002/21/WE i przekroczeniu jej uprawnień dyskrecjonalnych poprzez brak wszczęcia Etapu II dochodzenia.
 - W tym względzie skarżąca podnosi, że Komisja wyraziła szereg obaw dotyczących definiowania rynku przez belgijski krajowy organ regulacyjny.
 - Skarżąca twierdzi ponadto, że zgodnie z art. 7 ust. 4 dyrektywy 2002/21/WE Komisja powinna przeprowadzić Etap II badania, jeżeli ma poważne wątpliwości co do proponowanego środka regulacyjnego.
2. Zarzut drugi oparty na braku uzasadnienia przez Komisję jej twierdzenia, zgodnie z którym wybrana definicja rynku nie zmienia skutków regulacyjnych.
 - W tym względzie skarżąca twierdzi, że Komisja naruszyła prawo, stwierdzając, że mogła podjąć decyzje o niewszczeniu Etapu II dochodzenia ze względu na to, że definicja rynku uznana przez Komisję za właściwszą prowadziła rzekomo do takich samych skutków regulacyjnych jak decyzja przyjęta w proponowanym środku. Właściwa definicja rynku zmieniłaby niewątpliwie sytuację prawną skarżącej.
3. Zarzut trzeci oparty na niezastosowaniu się przez Komisję do gwarancji proceduralnych przewidzianych w dyrektywie 2002/21/WE.
 - W tym względzie skarżąca podnosi, że projektowany środek przedstawiony przez belgijski krajowy organ regulacyjny zawierał definicje rynku, która nie została poddana publicznym konsultacjom wymaganym przez art. 6 i art. 16 ust. 6 dyrektywy 2002/21/WE.
 - Skarżąca twierdzi ponadto, że Komisja naruszyła wymogi proceduralne, komentując projekt, który nie został poddany publicznym konsultacjom.

⁽¹⁾ Dyrektywa 2002/21/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie wspólnych ram regulacyjnych sieci i usług łączności elektronicznej (dyrektywa ramowa) (Dz.U. 2002 L 108, s. 33, wyd. spec. w jęz. polskim, rozdz. 13, t. 3, s. 29).

Skarga wniesiona w dniu 2 sierpnia 2018 r. – WV/ESDZ

(Sprawa T-471/18)

(2018/C 364/19)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: WV (przedstawiciel: adwokat É. Boigelot)

Strona pozwana: Europejska Służba Działań Zewnętrznych

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 27 listopada 2017 r. o sygn. „*eas.ba.hr.3(2017)6459331*”, której autorem jest [*informacje niejawne*] ⁽¹⁾, ustalającej potrącenie z wynagrodzenia skarżącej do wysokości poborów za 72 dni kalendarzowych;
- o ile zajdzie taka potrzeba, stwierdzenie nieważności wyrażonej decyzji oddalającej z dnia 2 maja 2018 r. („*eas.ba.hr.3/ED/ld(2018)2309062*”), wydanej w odpowiedzi na zażalenie skarżącej z dnia 3 stycznia 2018 r.;
- stwierdzenie, że kwoty, które będą musiały zostać zwrócone skarżącej w związku ze stwierdzeniem nieważności tych decyzji, zostaną powiększone o odsetki za zwłokę w wysokości 5 % rocznie lub w innej wysokości, którą ustali Sąd, naliczone w dniu rzeczywistej spłaty oraz zgodnie z datą dokonania różnych odliczeń;
- obciążenie strony pozwanej wszystkimi kosztami, zgodnie z art. 134 regulaminu postępowania przed Sądem Unii Europejskiej.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi jedyny zarzut, dotyczący naruszenia art. 1e ust. 2, art. 12, 12a, 21, 25, 26, 55 i 60 regulaminu pracowniczego, obowiązku staranności, zasady dobrej administracji, a także naruszenia art. 1 i 2 załącznika IX do regulaminu pracowniczego oraz rozporządzenia (WE) nr 45/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2000 r. o ochronie osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje i organy wspólnotowe i o swobodnym przepływie takich danych (Dz.U. 2001, L 8, s. 1). Podnosi również naruszenie, w szczególności, art. art. 41, 47 i 52 karty praw podstawowych, europejskiej konwencji praw człowieka i prawa do obrony, naruszenie art. 296 TFUE oraz nadużycie prawa i nadużycia proceduralne, a także oczywiste naruszenie zasady uzasadnionych oczekiwań i równości broni. Wreszcie skarżąca zarzuca naruszenie zasady, zgodnie z którą administracja powinna podjąć decyzję wyłącznie na podstawie prawnie dopuszczalnych powodów, to jest istotnych i które nie są dotknięte oczywistymi błędami w ocenie pod względem faktycznym lub prawnym, a także pogwałcenie zasad proporcjonalności, kontryktoryjności i pewności prawa, a także zasadnicze naruszenie rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. 2001, L 145, s. 43).

⁽¹⁾ Dane utajnione.

Skarga wniesiona w dniu 10 sierpnia 2018 r. – XF/Komisja

(Sprawa T-482/18)

(2018/C 364/20)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: XF (przedstawiciel: adwokat J.N. Louis)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji odmownej z dnia 2 października 2017 r. w sprawie przyznania mu dodatku na zagospodarowanie z tytułu jego przeprowadzki i podjęcia pracy w siedzibie ESDZ;